

Sygn. akt II UK 347/14

POSTANOWIENIE

Dnia 7 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z wniosku Z. W.
przeciwko Dyrektorowi Wojskowego Biura Emerytalnego w W.
o wysokość emerytury wojskowej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 7 maja 2015 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w W.
z dnia 5 marca 2014 r., sygn. akt III AUa 202/13,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w W. III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 5 marca 2014 r. oddalił apelację wnioskodawcy Z.W. od wyroku Sądu Okręgowego w W. XIV Wydział Ubezpieczeń Społecznych z dnia 8 listopada 2012 r., którym Sąd oddalił odwołanie wnioskodawcy od decyzji Wojskowego Biura Emerytalnego w W. z dnia 12 maja 2012 r. odmawiającej mu ponownego ustalenia wysokości emerytury, a wniosek o zwiększenie wojskowej renty inwalidzkiej przekazał wojskowemu organowi emerytalnemu do rozpoznania.

Sąd Apelacyjny uznał za prawidłowe stanowisko organu rentowego i Sądu pierwszej instancji o braku podstaw prawnych i uzasadnienia do ponownego ustalenia wysokości emerytury wnioskodawcy zgodnie z jego żądaniem, bowiem nie powołał on żadnych nowych dowodów lub okoliczności istniejących przed wydaniem decyzji, a nieuwzględnionych przez organ rentowy, o których mowa w

art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz.U. z 2004 r. Nr 8, poz. 66 ze zm.). Wysokość emerytury wnioskodawcy podlegała ustawowym waloryzacjom. Do dnia 31 grudnia 1998 r. emerytura wnioskodawcy była waloryzowana w oparciu o art. 6 ustawy zaopatrzeniowej z dnia 10 grudnia 1993 r., który uzależniał waloryzację świadczeń od wzrostu uposażenia żołnierzy pozostających w służbie i zajmujących analogicznie zaszeregowane stanowiska (waloryzacja uposażeniowa). Natomiast od 1 stycznia 1999 r., po zmianie nadanej przez art. 159 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, (jednolity tekst: Dz. U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 ze zm.), art. 6 ustawy zaopatrzeniowej otrzymał nowe brzmienie, które wprowadzało taką samą zasadę waloryzacji świadczeń dla emerytur wojskowych jaką przewidziano w przepisach ustawy o emeryturach i rentach z FUS, co oznaczało, że „poprzednie brzmienie tego przepisu nie funkcjonuje już w obrocie prawnym. Tym samym nie ma już prawnej możliwości zastosowania zasad waloryzacji świadczenia wnioskodawcy w oparciu o nieistniejące przepisy”. Obowiązująca od 1 stycznia 1999 r. nowelizacja zasad modyfikacji waloryzacji świadczeń dotyczy wszystkich wojskowych emerytów i rencistów niezależnie od daty nabycia prawa do świadczenia. Nie oznaczała ona złamania zasady niedziałania prawa wstecz, ponieważ znowelizowane zasady dotyczyły waloryzacji, „jakie miały dopiero mieć miejsce, a nie przeszłych”. Ponadto, zasady waloryzacji poddane zostały kontroli Trybunału Konstytucyjnego z punktu widzenia ochrony praw nabytych, który orzekł o ich zgodności z art. 2 Konstytucji RP (wyrok z dnia 20 grudnia 1999 r., K 4/99, OTK 1999/7/165), argumentując, że zmiana od 1 stycznia 1999 r. metody waloryzacji emerytur wojskowych dotyczy wszystkich emerytów i rencistów uprawnionych z tytułu tego zaopatrzenia, ale także zrównuje w prawach wszystkich emerytów i rencistów niezależnie od tego czy prawo do świadczeń mają ustalone na podstawie przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych czy obowiązujących w powszechnym systemie. Sąd Apelacyjny odwołał się też do wyroków Sądu Najwyższego: z dnia 1 września 2010, II UK 97/10 (OSNP 2012 nr 1-2, poz. 217) i z dnia 28 października 2010 r., II UK 109/10, (LEX nr 688683), które potwierdziły stanowisko, że art. 6 ustawy zaopatrzeniowej w nowej, obowiązującej od dnia 1

stycznia 1999 r. wersji ma zastosowanie także do świadczeń, do których prawo powstało przed tą datą.

W skardze kasacyjnej wnioskodawca zarzucił naruszenie: 1/ art. 18 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych przez ich błędną wykładnię, 2/ art. 390 § 1 k.p.c. w związku z art. 233 k.p.c., „przy czym uchybienia te mogły mieć istotny wpływ na wynik sprawy”. W ocenie skarżącego „skarga jest oczywiście zasadna i uzasadniona z przyczyn następujących: w sprawie występują następujące zagadnienia prawne wynikające z interpretacji art. zgodnie art. 18 ust. 1 Ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych (...) w świetle interpretacji ustawy z art. 2 ust. 1 w związku z art. 159 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach (...) w brzmieniu przed zmianą wprowadzoną ustawą z dnia 23.07.2003 r. (Dz.U. Nr 166, poz. 1609), która wchodzi w życie 1.10.2003 r. w świetle praw nabytych chronionych zarówno przepisami” prawa polskiego („art. 31 ust. 2 zd. 1, art. 32 ust.1 zd. 1; art. 64; art. 83, art. 87 ust. 1 i art. 91 Konstytucji z dnia 2 kwietnia 1997 r.”), jak i prawa międzynarodowego („Konwencja o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności z dnia 4 listopada 1950 r. art. 6 ust. 1 zd. 1, art. 8, art. 13, art. 18; Protokół nr 1 do Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności Paryż z dnia 20 marca 1952 r. art. 1, Rozporządzenie Rady Europy EWG nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r; Rozporządzenie Rady Europy (EWG) nr 1247/92 z dnia 15.05.1992 r.”) - w stosunku żołnierzy zawodowych, którzy utracili zdrowie w związku ze służbą i nabyli uprawnienia inwalidzkie-rentowe przed 1998 r. Ponadto „skarga jest oczywiście uzasadniona, gdyż nastąpiło tu naruszenie następujących przepisów postępowania cywilnego: Art. 390 § 1 w zw. z art. 233 kpc poprzez oddalenie wniosku o wystąpienie do Sądu Najwyższego w kwestii rozstrzygnięcia zagadnienia prawnego o następującej treści: Czy orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 grudnia 1999 r. o sygn. akt K4/99 w kwestii modyfikacji praw słusznie nabytych odnośni się do żołnierzy, którzy zostali emerytami przed dniem 1 stycznia 1999 r. czy do żołnierzy, którzy dopiero staną się emerytami po tym dniu w związku z art. 1 ust. 2 i wprowadzony nowelizacją w art. 159 ust. 1 Ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach (...)? Czy art. 159 ust. 1 w związku z art. 1 ust. 2 o emeryturach i rentach (...) w brzmieniu z dnia 17 grudnia 1998 r. ma zastosowanie do żołnierzy -

funkcjonariuszy państwowych, którzy zostali emerytami przed 31.12.1998 r. czy tylko do żołnierzy którzy stali się emerytami po dniu 1 stycznia 1999 r.? Czy art. 6 ustawy z dnia 10.12.1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin w związku ze zmianami systemowymi wprowadzonymi w 1999 r. w art. 1 ust. 2 łącznie z art. 159 ust. 1 ustawą z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach (...) ma zastosowanie do wszystkich emerytowanych żołnierzy i czy to prawo może działać wstecz? Czy bez żadnej podstawy prawa Wojskowe Biuro Emerytalne w W. - a tym bardziej nie mających uprawnień lekarzy orzeczników mogli orzekać co do stopnia utraty zdrowia i zmieniać zaszeregowanie niezdolności (...). Czy wykładnia dokonana przez Trybunał Konstytucyjny w uchwale z dnia 9 kwietnia 1997 r. o sygn. akt W 10/96 i wyroku z dnia 27 stycznia 2003 r. o sygn. akt SK 27/02 ma zastosowanie wobec emerytów - rencistów żołnierzy zawodowych z nabytymi prawami spoczynkowymi przed 31.12.1998 r.: co do zachowania praw w wysokości wysługi emerytalnej określonej i nabytej pod ustawą z dnia 16 grudnia 1972 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin (Dz.U. z 1983 r. nr 29, poz. 139) wg art. 11 ust. 1" oraz „co do zachowania praw funkcjonariusza państwowego a przez to do ubruttowienia świadczeń emerytalno-rentowych w rygorze wykładni wyjątku i na zasadzie art. 6 ust 1 w związku z art. 53 ust. 1 pkt 1-3 lit. a-c żeby świadczenie rzeczywiście spełniało realną wartość prawa nabytego - a wyliczona wysługa przez Wojewódzki Sztab Wojskowy w wysokości 70 % była rzeczywistą wartością co do stanowiska i stopnia żołnierza zawodowego w służbie”.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku, jak również wyroku Sądu pierwszej instancji „w całości i przekazanie sprawy sądowi II lub I instancji do ponownego rozpoznania z uwzględnieniem kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa według norm przepisanych lub przedłożonego spisu kosztów”, alternatywnie o uchylenie zaskarżonego wyroku, jak również wyroku Sądu pierwszej instancji „w całości i rozpoznanie sprawy w całości w związku z interpretacją art. 18 ust. 1 Ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych (...) w świetle interpretacji ustawy z art. 2 ust. 1 w związku z art. 159 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach (...) w brzmieniu przed zmianą wprowadzoną ustawą z dnia 23.07.2003 r. (Dz.U. Nr 166, poz. 1609), która wchodzi w życie 1.10.2003 r.”, a także o zasądzenie na rzecz skarżącego kosztów procesu wraz z

kosztami zastępstwa według norm przepisanych. Skarżący wniósł o rozpoznanie skargi na rozprawie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zasługiwała na przyjęcie jej do rozpoznania. Zgodnie z art. 398¹³ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę w granicach jej zaskarżenia oraz w granicach jej podstaw, które autorka rozbudowanej, ale chaotycznej i nieczytelnej skargi kasacyjnej ograniczyła do zarzutów naruszenia art. 18 ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych, a ponadto naruszenia art. 233 k.p.c. w związku z art. 390 § 1 k.p.c. Tymczasem proceduralne zarzuty kasacyjne usuwały się spod rozeznania kasacyjnego już dlatego, że podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów oraz oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.), dlatego bezpodstawny był zarzut naruszenia art. 233 w związku z art. 390 § 1 k.p.c. Niezależnie od wymienionej przeszkody formalnoprawnej Sąd drugiej instancji wskazał i uzasadnił brak podstaw i uzasadnienia zwrócenia się do Sądu Najwyższego „w kwestii rozstrzygnięcia zagadnienia prawnego” o stosowanie aktualnie obowiązujących zasad waloryzacji wojskowych świadczeń emerytalnych lub rentowych do świadczeniobiorców, którzy nabyli prawo do świadczeń przed 1 stycznia 1999 r., jak i tych, którzy nabyli lub nabędą takie świadczenia po tej dacie. W tym zakresie Sąd Apelacyjny prawidłowo odwołał się do utrwalonej judykatury najwyższej instancji sądowej (por. wyroki Sądu Najwyższego z 1 września 2010 r., II UK 97/10, OSNP 2012 nr 1-2, poz. 17 i z 28 października 2010 r., II UK 109/10, LEX nr 688683), w których jednolicie przyjęto, że mechanizm waloryzowania świadczeń emerytalno-rentowych określony w art. 6 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz.U. z 2004 r. Nr 8, poz. 66 ze zm.) w brzmieniu nadanym przez art. 159 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) ma zastosowanie także do świadczeń, do których prawo powstało przed 1 stycznia 1999 r. Ponieważ znajomość tych judykatów zdaje się obca (nieznana) skarżącemu oraz autorce skargi kasacyjnej,

przeto należy przypomnieć im argumentację prawną na uzasadnienie tych równobrzmiących i utrwalonych stanowisk.

Przepis art. 6 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych w brzmieniu nadanym przez art. 159 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach stanowi, że emerytury i renty podlegają waloryzacji na zasadach i w terminach przewidzianych w przepisach o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W obowiązującej poprzednio regulacji, świadczenia te podlegały waloryzacji w takim samym stopniu i terminie, w jakim następował wzrost uposażenia zasadniczego żołnierzy zawodowych pozostających w służbie i zajmujących analogiczne stanowiska (art. 6 ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu żołnierzy zawodowych w brzmieniu obowiązującym do 31 grudnia 1998 r.). Równocześnie w art. 179 ustawy o emeryturach i rentach zmodyfikowano z dniem 1 stycznia 1999 r. wysokość emerytur i rent przyznanych od uposażeń osiągniętych przed tą datą między innymi na podstawie przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych poprzez ich poddanie dodatkowej waloryzacji wskaźnikiem 104,3%. Z mocy art. 196 powołanej ustawy, weszła ona w życie z dniem 1 stycznia 1999 r. (poza art. 182), nie budzi wątpliwości, że z tym dniem weszło także w życie nowe brzmienie art. 6 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych, co jest równoznaczne z utratą ze wskazaną datą mocy obowiązującej jego dotychczasowej treści. Oznacza to, że ustawa o emeryturach i rentach zmodyfikowała ze wskazaną datą zarówno wysokość świadczeń emerytalnych żołnierzy zawodowych przyznanych przed dniem 1 stycznia 1999 r., poprzez ich podwyższenie wskaźnikiem dodatkowej waloryzacji, jak i zasady waloryzacji tych świadczeń na przyszłość. Brak przepisu intertemporalnego, który stanowiłby o zachowaniu dotychczasowego mechanizmu waloryzacji emerytur wojskowych do świadczeń, do których prawo zostało nabyte przed 1 stycznia 1999 r., wskazuje, że art. 6 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych w nowej wersji ma zastosowanie także do świadczeń, do których prawo powstało przed tą datą.

Kwestia zgodności art. 6 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych, w brzmieniu obowiązującym od 1 stycznia 1999 r. z zasadą ochrony praw nabytych została rozstrzygnięta w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 grudnia 1999 r., K 4/99 (OTK 1999 nr 7, poz. 65), w którym stwierdzono, że nie

stanowi jej naruszenia zrównanie zasady waloryzacji świadczeń wojskowych z zasadami waloryzacji przewidzianymi w ustawie o emeryturach i rentach, również w odniesieniu do osób, którym przed 1 stycznia 1999 r. przysługiwało prawo podmiotowe do świadczenia z zaopatrzenia wojskowego. W uzasadnieniu tego poglądu Trybunał podkreślił między innymi, że przedmiotem ochrony przewidzianej w zasadzie ochrony praw słuszenie nabytych jest przysługujące już określonej osobie prawo podmiotowe. Z zasady tej nie wynika natomiast zakaz zmiany przepisów określających sytuację prawną osoby w zakresie, w którym sytuacja ta nie wyraża się w przysługującym danej osobie prawie podmiotowym. Prawo do waloryzacji emerytur i rent - rozumiane jako uprawnienie do zachowania stałej wartości ekonomicznej przyznanych świadczeń emerytalno-rentowych - jest istotnym elementem prawa do zabezpieczenia społecznego w zakresie i formie, które określa ustawa (art. 67 ust. 1 Konstytucji RP), jednakże sama metoda podwyższania nominalnej wartości przysługujących świadczeń przyjęta w normujących waloryzację przepisach nie stanowi istoty prawa do waloryzacji. Poprzez zmianę sposobu waloryzacji przysługujących świadczeń (ich podwyższania), zachowującą instytucję przystosowania ich wartości do siły nabywczej pieniądza, nie dochodzi ani do pozbawienia prawa do świadczeń emerytalno-rentowych, ani wyłączenia ich waloryzacji, a jedynie do zmodyfikowania na przyszłość mechanizmu ich waloryzowania. Natomiast naruszenie oczekiwań określonej grupy świadczeniobiorców co do przewidywanego poziomu przyszłych świadczeń nie stanowi samo przez się naruszenia prawa do waloryzacji, a w konsekwencji - niezgodnego z ustawą zasadniczą arbitralnego ograniczenia zasady ochrony praw nabytych. Treścią zasady *lex retro non agit* jest zakaz stanowienia prawa, które nakazywałoby stosowanie nowo ustanowionych norm prawnych do sytuacji zaistniałych przed ich wejściem w życie. Prawo powinno co do zasady działać na przyszłość i wobec tego nie należy stanowić przepisów, które miałyby być stosowane do zdarzeń zaszłych i zakończonych przed ich wejściem w życie, jeżeli nowe ukształtowanie praw i obowiązków obywateli prowadziłoby lub mogło prowadzić do pogorszenia ich sytuacji prawnej w stosunku do stanu poprzedniego, co pozostaje w ścisłym związku z nakazem poszanowania praw słuszenie nabytych (por. między innymi wyroki Trybunału Konstytucyjnego z dnia 12 maja 2009 r.,

P 66/07, OTK-A 2009 nr 5, poz. 65 oraz z dnia 15 lipca 2009 r., K 64/07, OTK-A 2009 nr 7, poz. 110 i orzeczenia w nich powołane). Nie budzi wątpliwości, że ustawa o emeryturach i rentach nie zmodyfikowała sposobu waloryzacji wojskowych świadczeń emerytalno-rentowych z mocą wsteczną, ale na przyszłość, a sam mechanizm (metoda) podwyższania ustalonych już świadczeń nie jest równoznaczny z prawem do waloryzacji i nie jest jego istotą, o czym wyżej była mowa. Nietrafny jest pogląd, że prawo do świadczenia emerytalno-rentowego obejmuje prawo do konkretnego sposobu zarówno jego obliczania, jak i stałego sposobu waloryzacji. Czym innym jest bowiem ukształtowane prawo podmiotowe do świadczenia emerytalno-rentowego i sposobu ustalenia podstawy wymiaru jego wysokości, a czym innym sposób waloryzowania (podwyższania) na przyszłość ustalonego już świadczenia. Zmiana metody podwyższania świadczenia w przyszłości nie pozbawiła skarżącego prawa do jego waloryzacji, a w konsekwencji jego sytuacja prawna w zakresie istotnych elementów już ukształtowanego i przysługującego mu prawa do świadczenia nie uległa pogorszeniu. Zarzut niezgodności art. 6 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych w brzmieniu nadanym przez art. 159 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z wyrażoną w art. 2 Konstytucji RP zasadą niedziałania prawa wstecz okazał się zatem nieusprawiedliwiony, podobnie jak bliżej niesprecyzowany zarzut obrazy art. 1 Protokołu Nr 1 do Europejskiej Konwencji Praw Człowieka, poprzez pozbawienie skarżącego prawa do waloryzacji świadczenia emerytalnego. W wyroku z dnia 20 grudnia 1999 r., K 4/99, Trybunał Konstytucyjny wyraził pogląd, że - w odniesieniu do emerytów służb mundurowych - „przy wprowadzonej kompleksowej i gruntownej zmianie systemu ubezpieczeń społecznych zasada równości uzasadnia modyfikację sfery dotychczasowych uprawnień, chyba że miałyby one uzasadnienie w treści obowiązujących przepisów konstytucyjnych, co jednak nie ma miejsca w rozpatrywanej sprawie”. W ocenie Trybunału, „istotna podmiotowo różnica (podstawa zróżnicowania statusu prawnego) ma tu miejsce do czasu pozostawania w służbie (...), natomiast później osoba taka staje się przede wszystkim emerytem i winna zasadniczo podlegać ogólnym regulacjom dotyczącym tej grupy osób”. W konsekwencji dostosowanie (zrównanie) po dniu 1 stycznia 1999 r. mechanizmów waloryzacji emerytur wojskowych do powszechnych, jednolitych i równych dla

wszystkich ubezpieczonych reguł waloryzowania świadczeń emerytalno-rentowych nastąpiło w drodze uprawnionej ingerencji ustawodawcy, który nie naruszył tzw. ekspektatyw maksymalnie ukształtowanych, do jakich nie zalicza się stosowania na przyszłość mechanizmów waloryzowania tych świadczeń. Tego typu mechanizmy mogą być zatem legislacyjnie modyfikowane z mocą na przyszłość. Ustawodawca nie tylko był legitymowany, ale nawet zobowiązany do realizacji zawartej w art. 32 ust. 1 Konstytucji RP zasady równości wobec prawa wszystkich obywateli znajdujących się w podobnej sytuacji prawnej (posiadających status emeryta), a w szczególności w celu zapewnienia zasady równości wszystkich ubezpieczonych niezależnie od systemu ubezpieczeń społecznych (zaopatrzeniowego lub powszechnego), któremu podlegają. W takim postrzeganiu normatywnym, określona data zakończenia służby wojskowej i uzyskanie uprawnień z wojskowego zaopatrzenia emerytalnego nie jest usprawiedliwionym kryterium różnicowania wojskowych uprawnień zaopatrzeniowych dla utrzymania korzystniejszego mechanizmu waloryzacji „starszych” emerytur wojskowych w porównaniu do tego samego typu świadczeń, które uprawnieni nabywają po dniu 1 stycznia 1999 r. i które następnie miałyby podlegać mniej korzystnym sposobom waloryzacji.

Natomiast zarzut naruszenia art. 18 ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych nie podlegał rozpoznaniu na podłożu rozbudowanego stanu faktycznego i wielu kontestowanych przez skarżącego decyzji z przeszłości już dlatego, że Sądy ubezpieczeń społecznych rozpoznają odwołanie od zaskarżonej konkretnej decyzji i nie mają obowiązku weryfikowania wszelkich prawomocnych i wcześniej niezaskarżanych decyzji, wydanych kiedykolwiek w przeszłości w sprawach skarżącego w całym okresie ustalonych i pobieranych świadczeń emerytalnych lub rentowych, które aktualnie skarżący kontestuje co do zasady i co do wysokości. Przedmiotem aktualnego postępowania odwoławczego była negatywna decyzja z dnia 12 maja 2010 r. w przedmiocie odmowy ponownego ustalenia należnych skarżącemu świadczeń ze względu na brak istotnych dla sprawy nowych okoliczności lub nieujawnienia nowych dowodów istniejących w dniu wydania decyzji, które wcześniej nie były znane organowi emerytalnemu, a mają wpływ na prawo do świadczenia lub na jego wysokość (art. 32 ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych). W skardze

kasacyjnej zabrakło nie tylko zarzutu naruszenia tej podstawy prawnej zaskarżonej decyzji, ale także wskazania nowych okoliczności lub nowych dowodów wcześniej nieznanymi wojskowemu organowi emerytalnemu, które miałyby wpływ na kontestowaną wysokość należnej mu wojskowej emerytury, która była prawidłowo waloryzowana w zgodzie z aktualnymi i równymi dla wszystkich świadczeniobiorców zasadami waloryzacji. Takimi „nowościami” nie był rozwlekły, chaotyczny i nieprzejrzysty opis wydawanych na przestrzeni lat wielu decyzji emerytalnych lub rentowych, ani subiektywne odczucie pokrzywdzenia skarżącego, które nie znajduje oparcia w podstawach skargi kasacyjnej.

Aktualnie obowiązujący przepis art. 18 ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych nie budzi wątpliwości interpretacyjnych ani jurysdykcyjnych, gdyż wytycza maksymalną kwotę emerytury wojskowej, która bez uwzględnienia wyłącznie dodatków, o których mowa w art. 25, tj. dodatku pielęgnacyjnego lub dodatku dla dodatku dla sierot zupełnych na zasadach i wysokości określonych w ustawie o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, nie może przekraczać 75% podstawy wymiaru emerytury wojskowej, choćby emerytowi przysługiwał 15% dodatek za potencjalnie inwalidztwo pozostające w związku ze służbą wojskową, o którym mowa w art. 15 ust. 4 tej ustawy w związku z art. 316 § 1 k.p.c. Taką interpretację potwierdza teza i uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 2008 r., II UZP 6/07 (OSNP 2008 nr 9-10, poz. 139), z której wynika, że emerytura wojskowa wraz z podwyższeniem z tytułu inwalidztwa pozostającego w związku ze służbą, przewidzianym w art. 15 ust. 4 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych nie może przekroczyć 75% podstawy jej wymiaru (art. 18 ust. 1 tej ustawy). Emerytowi wojskowemu, który na podstawie art. 53 ust. 3 aktualnie obowiązującej ustawy zachował świadczenie w dotychczasowej wysokości, emerytura nie może być podwyższona na innych zasadach, niż w wyniku waloryzacji. Nie ma zatem prawnych możliwości podwyższenia maksymalnej emerytury, wynoszącej 75% podstawy wymiaru, o dalsze 15% z tytułu dodatku do renty inwalidzkiej, którego skarżący miał być, wedle twierdzeń skargi kasacyjnej, bezprawnie pozbawiony.

Sąd Najwyższy nie rozważał szerzej tego spornego prawa do dodatku „inwalidzkiego”, ponieważ kontrowersje dotyczące potencjalnie bezpodstawnego pozbawienia skarżącego „uprawnienia inwalidzkiego z tytułu utraty zdrowia w służbie” i to bez przeprowadzenia „żadnych badań lekarskich”, które skarżący kontestował na podstawie art. 22 ust. 2 ustawy, Sąd pierwszej instancji przekazał do merytorycznego rozpoznania wojskowemu organowi emerytalnemu. Jeżeli w tym innym postępowaniu okaże się, że taki dodatek przysługiwał skarżącemu wraz z potencjalnie należną wojskową rentą inwalidzką, a łącznie świadczenia te okazałyby się wyższe niż prawidłowo waloryzowana emerytura wojskowa, to skarżącemu może przysługiwać wybór korzystniejszego wojskowego świadczenia rentowego, jeżeli byłoby ono wyższe niż pobierana emerytura (art. 42 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierze). Równocześnie jednak bez wydania przez wojskowy organ emerytalny decyzji w sprawie potencjalnych wojskowych uprawnień rentowych wraz z ewentualnym prawem do dodatku „inwalidzkiego”, zasygnalizowanej opcji (możliwości prawnej wyboru potencjalnie wyższej wojskowej renty inwalidzkiej zamiast pobieranej emerytury wojskowej) nie da się ustalić ani tym bardziej przesądzić.

Reasumując powyższe rozważania, poddana przesądowi ocena skargi kasacyjnej wskazuje na jej oczywistą bezpodstawnność i bezzasadność w zaskarżonym zakresie zaniżonej emerytury wojskowej, dlatego Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji w zgodzie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.